

BRUNO VEKEMANS ON BRUNO VEKEMANS

BRUNO VEKEMANS : DE MAN, DE KUNSTENAAR.

‘Ik was zeven jaar en aan zee op vakantiecamp. Op de zeedijk schilderde een oude man zeezichtjes (olie op doek, zeer klein formaat). Zijn vrouw reikte hem penselen en olieverf aan. Elke 15 minuten was er een schilderijtje klaar. De andere kinderen joelden en speelden, maar ik stond als vastgenageld. De kleuren, de geur van doek en terpentijn, de verf op zijn vingers, de snelheid van schilderen...’

Voor Bruno Vekemans is het niet gebleven bij toekijken en stilletjes bewonderen. Integendeel. Hij is nu zelf schilder, zij het van een ander allooi dan de oude man uit zijn kindertijd.

Tekenen, observeren, creëren... Het zat er al op jonge leeftijd in. Als tiener ontdekte hij andere voorbeelden, nieuwe helden die zijn geest naar een hoger niveau brachten, openbraken zelfs. Hij dweepte met Ensor, Spilliaert, Permeke. Hij verdiepte zich in het universum van Balthus, Goya, Picasso en Floris Jaspers. Zoals het een ware artiest vaak overkomt, begon hij uit zichzelf te experimenteren, met collages, nabootsingen, indrukken.

Zijn zoektocht leidde tot een solide, decennia overkoepelende carrière waarin verschillende stijl-oefeningen en schildertechnieken moeiteloos, neen vanzelfsprekend in en uit elkaar vloeien.

Vekemans' forte is schilderen. Vroeger veelal gouache op patroonpapier, nu voornamelijk olieverf op doek of achter glas, afgewisseld door werk en/of voorstudies in gemengde techniek: gouache, aquarel, inkt op papier.

‘In de schilderkunst telt voor mij het beeld, niet de boodschap. Geen geëngageerde betrokkenheid via mijn werk. De werkelijkheid is straffer dan de verbeelding. De manier waarop de verf op de ondergrond is aangebracht vertelt het verhaal, niet de voorstelling, die eerder bijkomstig is.’

Vekemans heeft resoluut voor het figuratieve gekozen. Gevonden beelden, of beelden opgeslagen in de herinnering, maar altijd herkenbaar, gedistilleerd uit wat men “het ware leven” noemt. Hij zet die neer op zijn eigen, persoonlijke manier, zonder een overschaduwend conceptualisme.

Bij hem geen bijtende kritiek, geen metaforische reflectie, geen sociologische beschouwing.

Wat telt bij Bruno Vekemans is het beeld zelf, het plaatje dat kracht en autoriteit krijgt door de eigen inhoud.

Hij toont scènes uit de werkelijkheid, en toch trillen die van emotie. Vaak tonen ze momenten van rust en innerlijkheid, hoewel ze veelal binnenin een kader van activiteit gebeuren. Wat sommigen zullen ervaren als melancholie, verstillings of atmosfeer, is voor Bruno Vekemans schoonheid. Alleen al zijn koloriet spreekt boekdelen: kleuren die twijfelen tussen uitbreken en toedekken, maar altijd intens en overtuigend.

‘Waarom schilder ik? Omdat de wereld mij vreemd, onwezenlijk is. Omdat groepen mensen mij onwennig maken. Omdat je bij het schilderen niemand nodig hebt. Om mijn angsten te bezweren door iets te maken dat mooi is. Omdat het iets autistisch heeft: alleen schilderen lukt, de rest is geklungel. Omdat schilderkunst, muziek en literatuur belangrijk zijn, de rest is ballast’.

*Bruno Vekemans, 21 juni 2002
door Peter De Potter*